

[Undervisningsministeren.]

for vikariater ved provinssygehusene. Endvidere må man jo erindre, at den del af virksomheden, der ligger uden for den egentlige undervisning, eksamener, kursus og andet, er lige så nødvendig og lægger beslag på universiteterne en hel del af året; men også her er vi i gang med at undersøge, hvad der kan gøres.

Endelig må jeg sige, at hr. Olesen Larsen i hvert tilfælde ikke kan have kendskab til Københavns universitets forhold, når han mener, at de enkelte professorer så nogenlunde ukritisk får deres ønsker igennem og ikke får dem bedømt kollegialt. Sådan som der arbejdes f. eks. på universitetet, vejer man jo netop den enkelte professors ønsker af i fakultetet, i fagråd og i konsistorium, før vi tager fat på den somme tider lidt hårdhændede nedskæring, der skal til, før vi kommer med dem til finansudvalget.

Og jeg vil gerne sige i anledning af en bemærkning fra hr. Poul Antonsen, at vi går jo i stigende grad ind på rammebevillinger, og netop rammebevillingen betyder, at institutionen selv må prioritere sine ønsker meget nøje, og at man inden for institutionen må finde ud af, hvordan man får det bedst mulige ud af rammebevillingen.

Jeg vil også gerne sige til hr. Lysholt Hansen, at det jo er tanken, at de nye samarbejdsudvalg, der er nedsat mellem universiteter og læreanstalter, fremtidig skal have forelagt de 3-årige budgetoverslag, sådan at man også på den måde kan få en koordinering i gang.

Jeg har kun villet gøre disse bemærkninger for at sige til hr. Lysholt Hansen: jeg er meget enig i, at vi først og fremmest må undersøge, om den kapacitet, der er lærermæssigt, lokalemæssigt, udnyttes på bedst mulig måde — 100 pct. enig. Jeg vil blot gøre opmærksom på, at vi arbejder med en række af disse problemer; det gør vi af bitter nød, og det gør vi også af almindelig økonomisk anstændighed. Der har jo flere gange i dag været talt om, at nu skulle man i

finansudvalget gennemgå finanslovsforslaget sammen med finansministeren; ønsker man i den sammenhæng yderligere oplysninger om de emner, der her har været fremme, så er det klart, at vi i høj grad vil være parat fra undervisningsministeriet til at imødekomme de ønsker, man måtte have.

Jeg må måske lige til sidst citere to ting fra kronikken, som hr. Lysholt Hansen ikke tog med før, og som jeg synes også bør tages med. Der står i kronikken — jeg citerer:

„For at undgå misforståelser“,
siger hr. Olesen Larsen,

„skal jeg gøre opmærksom på, at jeg ikke tror, gennemførelsen af nogen af de her antydede forslag vil kunne medføre besparelser i antallet af lærere eller i forskningsareal.“

Dér er jeg en lille smule mere optimistisk end kronikkens forfatter. Jeg er ikke sikker på, at det ikke kunne ske, hvis vi fik undersøgt tingene, sådan som hr. Lysholt Hansen og jeg er enige om.

Grethe Philip: Jeg ville gerne komme med et par enkelte bemærkninger i tilknytning til finansministerens indlæg.

Finansministeren undrede sig over, at man fra det radikale venstre specielt havde peget de to områder ud, nemlig militære udgifter og bygge- og boligfonden, som områder, hvor vi specielt kunne tænke os at spare. Nu er det jo sådan, at når man taler om besparelser, plejer vi herinde at være meget ivrige for, at man konkretiserer det. Det kan der vel også være berettigelse i, og vi har altså følt, at vi havde en vis forpligtelse til at pege på nogle konkrete områder. Så er det vel ikke så ejendommeligt, at det netop er de to områder, vi drager frem.

Det er jo kendt, at det radikale parti fra gammel tid har vist interesse for militærudgifterne. Vi er gået ind i et forsvarsforlig, og vi føler os bundet af det forsvarsforlig; men vi har jo ikke med forsvarsforliget bundet os til varigt at afstå fra at